

ΑΝΔΡΕΙΑ ΚΑΙ ΣΠΟΥΔΗ ΠΟΥ ΤΑΙΡΙΑΖΕΙ ΣΤΟΥΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΣ

«Μαθόντες τοίνυν ἀπάντα κύριοι μου τιμώτατοι και ευλαβέστατοι, την προσήκουσαν υμίν ανδρείαν και σπουδήν επιδείξιασθαι, ώστε παρανομίαν τοσαύτην επισελθούσαν ταῖς Εκκλησίαις αναστείλαι»
(Ιννοκεντίω επισκόπω Ρώμης).

(Αφού τα μάθατε όλα, κύριοι μου, τιμώτατοι και ευλαβέστατοι, δείξτε την ανδρεία και την ταχύτητα, που ταιριάζει σε σας. Έτοι, που να κατορθώσετε να εμποδίσετε την παρανομία, που εισχώρησε στις Εκκλησίες).

Έκκληση δυναμική κάνει ο Ιερός Χρυσόστομος προς τον Ιννοκεντίο πάπα Ρώμης αλλά και προς τους επισκόπους της Δύσεως. Αφού τους πληροφόρησε για τα όσα παράνομα και ακραία συνέβηκαν με τη βίαιη εκθρόνιση του από την Αρχιεπισκοπή της Κονσταντινουπόλεως, τους ζητάει να παρέμβουν ενεργά και να ανακόψουν τη συνέχιση της παρανομίας.

Κάθε λέξη στην πατερική αυτή έκκληση έχει την ξεχωριστή της σημασία και πρέπει να της δώσουμε ιδιαίτερη βαρύτητα.

1) Ο ιερός πατέρης μιλάει για «παρανομίαν τοσαύτην επιεισθούσαν ταῖς Εκκλησίαις». Επισημάνει στους συλλεπουργούς του το εκκλησιαστικό κάσο που δημιούργησαν στον ιερό περιβόλο της Εκκλησίας οι αυθαρέτες και παράνομες ενέργειες μπανορράφων και δολοπλόκων Επισκόπων.

2) Στη συνέχεια φέρνει τους επισκόπους, προς τους οποίους απευθύνεται, προ των ευθυνών τους. Θα αποδεχθούν τις παράνομες πράξεις, που τόσο τάραξαν την Εκκλησία ή θα κάνουν το καθήκον τους, ως συνυπεύθυνοι και θα ανατρέψουν εκείνα, που κακώς έγιναν;

3) Μήπως στην πράξη φανούν δειλοί; Η μήπως παρ' όλο το θάρρος τους δεν κινηθούν έγκαιρα, την κατάλληλη στιγμή, πριν το κακό κυλήσει ανεξέλεγκτα σαν χιονοστιβάδα και παρασύρει τα πάντα στην πορεία του;

Ο ιερός πατέρας τους καλεί να δείξουν την ανδρεία, που ταιριάζει στο ιερό λειτούργημά τους και τη βιασύνη, για να αποκατα-

σταθεί γρήγορα η ευταξία στην Εκκλησία της Ανατολής. Να ανατρέψουν το κλίμα της αυθαιρεσίας και της καταπάτησης των Κανόνων της Εκκλησίας και να βγάλουν το σώμα από τη βαθειά κρίση.

Η ανδρεία δηλαδή και η σπουδή δεν είναι κάτι υπέρτακτο για τον Επίσκοπο. Είναι συνυφασμένα με την επισκοπική του ιδιότητα. Και όχι μόνο κατά την ενάσκηση του καθήκοντός του μέσα στα στενά όρια της δικής του Επισκοπής. Άλλα και στην ανιμετώπιση των προβλημάτων, που ανατρέπουν την πνευματική ισορροπία σ' οποιαδήποτε περιοχή της οικουμενικής Εκκλησίας. Οι Επίσκοποι είναι συνυπεύθυνοι. Σε περίπτωση εκτροπής και αντικανονικότητας, («τοσαύτης παρανομίας») η γρήγορη, δυναμική, θαρραλέα και αποτελεσματική παρουσία και ανύδρασή τους προς τους ισχυρούς εκκλησιαστικούς άνδρες, που είναι υπαίτιοι του προβλήματος, είναι μονόδρομος.

Ο λόγος του Χρυσοστόμου σίγουρα θα δρά σαν ένας νυγμός συνειδήσεως σε πάρα πολλούς οπιμερινούς Επισκόπους για τη στάση τους εδώ και 34 ολόκληρα χρόνια στο εκκλησιαστικό ζήτημα. Επανειλημμένα και επίσημα τους καταγγέλθηκαν εκ μέρους των 12 και μετέπειτα των 3 Μητροπολιτών οι σοβαρές κανονικές παρεκτροπές, που είχαν σχέση με την έκπτωση των 12, αλλά και με τις παράνομες μεθοδεύσεις για την μη αποκατάστασή τους, που τόσο τάραξαν την ελλαδική Εκκλησία. Εκείνοι όμως δεν έδειξαν την ανδρεία και τη σπουδή, που ταιριάζει στο αξιώμά τους. Δεν έκαναν την παραμικρή κίνηση για να αναστέλουν την «τοσαύτην παρανομίαν». Και η ευθύνη τους είναι τρομακική.

Είναι εξακριβωμένο ιστορικά, και ο Ιερός Χρυσόστομος το βεβαιώνει. Οι εκκλησιαστικές κρίσεις δεν καταλαγιάζουν με κανένα άλλο τρόπο παρά μόνο με την αποκατάσταση της κανονικής τάξης. Αυτό δεν έγινε κατά τη σοβαρή κρίση της εποχής μας. Και την ευθύνη τη φέρουν ακέραια οι οπιμερινοί Επίσκοποι της ελλαδικής Εκκλησίας. Δεν επέδειξαν ανδρεία. Τελματώθηκαν στη δειλεία. Στους φόβους τους και στην ολιγωρία τους. Και φορτώθηκαν την ενοχή των πρωτεργατών της μεγάλης ανωμαλίας.

Αρχιμ. Ε. Μ.

Ο Ιερός Χρυσόστομος

ΚΡΙΣΕΙΣ ΣΕ ΕΠΙΚΑΙΡΟ ΘΕΜΑ

Παρακολουθώντας κάποιες ραδιοφωνικές εκπομπές και μερικές τηλεοπτικές συζητήσεις με θέμα τον μακαριστό κυρό Χριστόδουλο, αρχιεπίσκοπο Αθηνών και πρόεδρο της ΔΙΣ, προβληματίζουμε διότι τη κριτική του προσώπου και του έργου του δεν υπήρξε αντικειμενική και πλήρης αλλά μεροληπτική και μονομερής.

Ασχολήθηκε κυρίως με φανταχτέρα και λαϊκότικα θέματα, αποφέυγοντας να βάλει το μακαρί στο κόκκαλο. Έτοι τονίσθηκαν με ιδιαίτερο θαυμασμό τα φυσικά τάλαντά του: τη καλλιέλαλη φωνή του, τη εξυπνάδα του, τη διαύγεια του νου, τη ευστροφία, τη ετοιμότητα και τη ευλυγίσια του λόγου, τη ρητορική του δεινότητα, τη διπλωματική του ικανότητα, το ακαταμάχητο χαρούμενό του, τη γεμάτη συναίσθημα καρδιά του ..., τα οποία κανείς δεν αφισβιτεί. Ήταν πράγματι ταλαντούχος. Μάλιστα πολλοί σχολιαστές αναγνώριζαν ότι είσουν καλά θα διακρίνονταν στην πολιτική, στην υποκριτική και σε πολλούς άλλους τομείς.

Οι περισσότεροι σχολιαστές του ραδιοφώνου, των καναλιών και των εφημερίδων, έχοντας οπωσδήποτε κάποια χριστιανική παιδεία, θα έπρεπε να γνωρίζουν, ότι όλες οι παραπάνω ιδιότητες του μακαριστού, όπως και κάθε ανθρώπου, ήταν (και είναι) δωρεές, χαρίσματα του Θεού και για τα οποία δεν έπρεπε να θαυμάζεται, να επαινείται και να προβλέπεται αλλά η δόξα και η τιμή να απευθύνεται στον δωρεοδότη Κύριο μας, που τον προίκισε με τόσα τάλαντα για το καλό της εκκλησίας και όχι για την προβολή του ιδίου.

Ο απόστολος Παύλος με τις ερωτήσεις του: «πιέχεις διαλέβες, και εις έλαβες τι καυχάσαι ως μη λαβών;» (Α' Κορ. 4,7) έρχεται αφενός να προσεγίσει τον κάθε αλαζόνα, που προσπαθεί να ιδιοποιηθεί ξένα δωρήματα και να τα παρουσιάσει ως προϊόντα δικής του ικανότητας, σοφίας και διπλωματικής του ευελιξίας και αφετέρου να υπενθυμίσει το λόγο του Κυρίου «άνευ εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν».

Δεν τιμάται συνεπώς ο μακαριστός με την τακτική αυτή διότι ο κόσμος άκουσε, μέσω των τηλεοράσεων, από το σόμα του εκλιπόντος φράσεις που δεν αρμόζουν ούτε σε απολούς χριστιανούς όπως: «θεέ μου, γιατί σε μένα», «Δώσε να βρεθεί μόρσευμα...» κ.α.

Ας περιορισθεί το υπερβολικό «λιβανίσμα», γιατί άθελά τους, και τον μισθό του Θεού του στερούν και στη δική μας μνήμη φέρουν πολλά για τα οποία ο μακαριστός δε θα μπορούσε να καυχιέται. «Στο σπίτι του κρεμασμένου δε μιλούν για σοκονί» λέγει ο λαός.

Μη φέρουμε για δικαιολογία το «ο απαθανών δεσδικάωται» γιατί δεν ενοεί ότι δικαιώθηκε και ζει ευτυχισμένος και συνεπώς δεν πρέπει να ασχολούμαστε μαζί του, αλλά ότι κρίθηκε από το Θεό και επομένως όσα καλά λόγια κι αν πούμε, αν δεν συμφωνούν με την πραγματικότητα, δεν αλλάζουν την κατάσταση.

Όπως σε όλους μας ο Θεός δίδει χρόνο μετανοίας, έτοις έδωσε και στο μακαριστό. Το αν τον εκμεταλλεύθηκε προς ψυχική του ωφέλεια, μόνο ο Θεός το γνωρίζει.

Μας φοβίζει το γεγονός ότι μέχρι την τελευταία στιγμή της ζωής του τον απασχολούσαν γήινα πράγματα, δεσμεύσεις κοσμικές, ανθρώπινες: πώς δηλαδή θα επισκοποποιήσει τους ημετέρους, πώς θα αποκαταστήσει σε μητροπόλεις ξεφωνημένους, πώς θα εξημοιώσει τον μισθό των μητροπολιτών με εκείνους των αρεοπαγίτων (δηλαδή από 2000 _ να φθάσουν τα 4000 ευρώ), πώς θα πείσει την Αρχή Πρωτοπολιτικών Δεδομένων να αναγνωρίσει την ομοφυλοφιλία κληρικών όχι σαν κουσούρι αλλά σαν ιδιαίτερη προσωπικού χαρακτήρα που δεν θα εμποδίζει την άσκηση της διαιρούμασης, πώς θα ξεγελάσει τον πιστό λαό ώστε να παύσει να είναι εμπόδιο στα σχέδια του οικουμενισμού, του παπισμού και στην ένωση των εκκλησιών (λέγε: υποδούλωση της Ορθόδοξης Εκκλησίας στο σουλτάνο της Ρώμης και μελλοντικό θρησκευτικό πλανητάρχη), πώς ...

Αυτά και άλλα απασχολούσαν τον μακαριστό, μέχρι λίγο πριν αφήσει τον μάταιο τούτο κόσμο, και μάλιστα τόσο έντονα, ώστε να ξεχάσει σοβαρές ατακτοποίητες εκκρεμότητες, εκκρεμότητες εξόφθαλμης αδικίας:

Λαμπόντες τους 12 αδίκως σφαγιασθέντας μητροπόλεις (άπαξ από τον αρχιεπίσκοπο Σεραφείμ Τίκα και δις από τον ίδιο) και προκλητικά αρνήθηκε να τους αποδώσει στα θρηνούντα και απορφανισθέντα ποιμνιά τους, παρά τις προφορικές και γραπτές υποχέσεις του.

Ενέπιαξε εμάς τους Λαρισαίους δύο φορές, όταν τον επισκεφθήκαμε στο γραφείο της αρχιεπισκοπής και του ζητήσαμε να κλείσει την αιμορραγόυσα αυτή πληγή του σώματος της εκκλησίας, υπόθεση πολύ εύκολη, μια και ξήρευαν κάθε τόσο μητροπόλει